

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR KRAJOWY

Do druku nr 681

Warszawa, dnia 04. 04. 2016 r.

PK I BP 025.150.2016

dot. GMS-WP-173-174/16

SEKRETARIAT

L.dz.

Data wpływu 03. 07. 2016..

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Stanisław Racie H. i. i. i.

W odpowiedzi na pismo z dnia 29 czerwca 2016 r., nr GMS-WP-173-174/16, dotyczące *poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o lasach*, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zagadnienia związane z gospodarowaniem lasami, gruntami i innymi nieruchomościami Skarbu Państwa znajdującymi się w zarządzie Lasów Państwowych nie należą do zakresu kompetencji Prokuratora Krajowego. Tym niemniej, Prokurator Krajowy, jako organ instytucji stojącej na straży praworządności, obowiązany jest wskazać, że projektowany przepis nasuwa wątpliwości, gdyż w swoim obecnym kształcie wydaje się potencjalnie korupcjogenny.

Projektowany art. 38f jest wzorowany na art. 13 ust. 2 i 2a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Jednakże, podczas gdy przepisy art. 13 ust. 2 i 2a są osadzone w terminologii i realiach społeczno-prawnych aktu prawnego, w którym je zawarto, nie można tego powiedzieć o projektowanym art. 38f.

Projektowany art. 38f, analogicznie jak art. 13 ust. 2 i 2a powołanej ustawy, przewiduje możliwość przekazania nieruchomości Skarbu Państwa w drodze darowizny na cele publiczne. W wypadku art. 13 ust. 2 i 2a, dotyczy to nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego; w przypadku proj. art. 38f — przede wszystkim lasów i gruntów, a także innych

nieruchomości, pozostających w zarządzie Lasów Państwowych.

Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami określa w art. 6, co należy rozumieć przez „cel publiczny”. Jest to definicja mająca zastosowanie do kwestii objętych regulacją tej ustawy, co wynika wprost z art. 6. Natomiast *ustawa z dnia 28 września 1991 r. o lasach* w ogóle nie posługuje się pojęciem „cel publiczny”, co oznacza, że w obrębie jej regulacji byłoby ono rozumiane dowolnie — tym bardziej, że z projektowanego przepisu nie wynika, na czyją rzecz można takiej darowizny dokonać. A zatem każdy podmiot mający zdolność prawną mógłby otrzymać darowiznę w postaci lasów i gruntów z uwagi na bliżej nieokreślony „cel publiczny”. Maksymalny obszar przekazywanych w ten sposób lasów i gruntów nie został w projekcie zakreszony; nie dokonano nawet zastrzeżenia, że musi to być obszar adekwatny do deklarowanego „celu publicznego”.

Nawet gdyby przepis zawierał odwołanie do art. 6 *ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami*, i tak budziłoby ono wątpliwości. Celami publicznymi w rozumieniu tej ustawy są przede wszystkim cele związane z tworzeniem infrastruktury, czyli dróg, linii kolejowych, urządzeń służących do dystrybucji energii, sieci kanalizacyjnej itp., a ponadto budowa i utrzymywanie pomieszczeń dla instytucji państwowych lub obiektów bezpieczeństwa publicznego czy też poszukiwanie i wydobywanie złóż kopalin. Wprowadzenie projektowanego przepisu rodzi zatem niebezpieczeństwo, że firmy prywatne, zajmujące się poszukiwaniem i wydobywaniem kopalin, otrzymywałyby w drodze darowizny grunty, gdzie takie kopaliny mogą się znajdować.

Projektodawcy nie wskazali, dlaczego w ich ocenie Lasy Państwowe powinny udostępniać grunty na cele publiczne właśnie w drodze darowizny. Uzasadnienie projektu informuje, że aktualnie obowiązująca ustawa zawiera inne służące temu instrumenty (użytkowanie, użytkowanie wieczyste, służebności), lecz nie informuje, dlaczego instrumenty te są w ocenie projektodawców niewystarczające. Uzasadnienie miałoby większy walor argumentacyjny, gdyby w miejsce ogólnych tez projektodawcy posłużyli się konkretnymi przykładami, świadczącymi, że w praktyce konkretnych jednostek samorządowych doszło do wypadków, kiedy istniejące instrumenty prawne zawiodły. W swoim obecnym stanie uzasadnienie nie zawiera jednak przekonujących

argumentów na poparcie twierdzenia, że obowiązujący stan prawny wymaga korekty.

Na marginesie można wskazać pewne usterki projektowanego przepisu, będące skutkiem zbyt mechanicznego przeniesienia treści wskazanych art. 13 ust. 2 i 2a do art. 38f. W ust. 1, art. 38f stanowi, że nieruchomości pozostające w zarządzie Lasów Państwowych mogą być przedmiotem „darowizny dokonywanej między Skarbem Państwa a jednostką samorządu terytorialnego, a także między tymi jednostkami”. Identyczne sformułowanie znajduje się w art. 13 ust. 2 *ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami*. Jednakże art. 13 ust. 2 dotyczy nieruchomości należących do jednostek samorządu terytorialnego. Takie nieruchomości oczywiście mogą być przedmiotem rozporządzeń majątkowych, dokonywanych przez te jednostki. Tymczasem art. 38f dotyczy nieruchomości, których właścicielem jest Skarb Państwa. Jest oczywiste, że jednostki samorządu terytorialnego nie mogą dokonywać żadnego obrotu nieruchomościami Skarbu Państwa, ani w ogóle nieruchomościami cudzymi, zgodnie z zasadą, że *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Nie mogą więc również dokonywać między sobą darowizn nieruchomości, pozostających w zarządzie Lasów Państwowych.

Analogiczna sytuacja dotyczy projektowanego art. 38f ust. 2, w którym znalazło się sformułowanie: „a nieruchomości stanowiącej przedmiot własności jednostki samorządu terytorialnego jej organ wykonawczy - za zgodą rady albo sejmiku”. Sformułowanie to pochodzi z art. 13 ust. 2a *ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami* i również nie ma racji bytu w projektowanym przepisie, gdyż przedmiotem art. 38f nie jest darowizna nieruchomości, stanowiących własność jednostek samorządu terytorialnego.

2 powaiam

Bogdan Święczkowski